

תת"ע 8494/07/14 - ג'בארין מונג'ד נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 8494-07-14 מדינת ישראל נ' ג'בארין
תיק חיצוני: 14210085701

בפני מבקש	כבוד השופטת עידית פלד
נגד משיבה	ג'בארין מונג'ד ע"י ב"כ עו"ד אגבאריה פימד
החלטה	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 9.9.15.

כנגד המבקש הוגש ביום 30.7.14 כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב כשרישיון הנהיגה פקע למעלה מ-6 חודשים (ביום 23.9.09), עבירה מיום 22.7.14.

הזמנה לדין נמסרה לו עם מסירת הדו"ח, וישיבת הקראה נקבעה ליום 9.9.15, אך המבקש לא התייצב לדין, ונשפט בהיעדרו, ונדון לקנס כספי, פסילה על תנאי, ופסילה בפועל לתקופה של 6 חודשים.

על פי אישור המסירה המצוי בתיק בית המשפט, פסק הדין בהיעדר הומצא למבקש (נמסר לאשתו) ביום 7.1.16.

בבקשה מיום 9.12.19 טען הנאשם, כי הורשע ונגזר דינו ללא התייצבות היות והיה במעצר בית ועקב הזמן הארוך שחלף מיום קבלת הדו"ח למועד הדין הדבר נזנח על ידו; כי היה מעורב בקטטה אשר כתוצאה ממנה היה עצור במעצר בית מלא וכן במאסר בפועל בתיק פלילי והשתחרר באמצע שנת 2016; ועקב מאסרו נקלע לקשיים כספיים בנוסף למצב הכלכלי בו היה שרוי ואשר כתוצאה ממנו לא חודש רישיונו; והוא אף עבר התקף לב והיה מאושפז; וכיום הוא רוצה בשיקום כלכלי ובהחזרת רישיון הנהיגה; והעונש שנגזר עליו היה ברף העליון.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי טענות המבקש אינן מגובות באסמכתאות, ולמעשה מהבקשה למדים כי אי התייצבותו של המבקש לדין נבעה עקב שכחה בלבד, סיבה שאינה מצדיקה את ביטולו של פסק הדין; כי לא פורט עיוות

דין; וכי מהבקשה עולה כי המבקש השתחרר ממאסר באמצע שנת 2016 ולא ברור מדוע המתין המבקש זמן ניכר עד אשר הוגשה הבקשה, סיבה נוספת שיש בה כדי לדחות הבקשה.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

דין

בפתח הדברים יאמר, כי המבקש לא טרח לבסס כל תשתית עובדתית שעל יסודה ניתן לקיים את הדיון בעניינינו, שעה שלא צירף כנדרש תצהיר ערוך כדין התומך בבקשה ומהווה את העובדות שבבסיס הבקשה, ואף לא צירף אסמכתאות כלשהן לנטען, ודי בכך כדי לדחות את הבקשה, בהעדר תשתית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם המבקש. ראו רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל** פ"ד נז(6)793, ורע"פ 2474/18 **יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.07.2018).

יתרה מכך, המועד להגשת הבקשה הינו בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי 30 ימים מיום קבלת גזר הדין; ובעניינינו, פסק הדין מיום 9.9.15, על פי אישור מסירה המצוי בתיק בית המשפט, הומצא למבקש ביום 7.1.16, כך שהבקשה לביטול פסק הדין הוגשה כשלוש שנים ממועד הידיעה אודות פסק הדין, שיהיו שלא הוסבר ושיש בו כדי לבסס דחייתה של הבקשה בעניינינו. וראו עפ"ת (מחוזי חי') 27203-02-19 **סעיד פודה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.02.2019):

"במקורנו המועד להגשת הבקשה הינו בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחסד"פ 30 ימים מיום קבלת גזר הדין, מועד זה ניתן להוכיח באמצעות אישור המסירה כולל החזקות שבחוק, או מכוח כלל הידיעה, כדי לדחות את הבקשה עקב איחור. רקם אם תוגש בקשה להארכת מועד לביטול פסק דין בהעדר-כאן תחזור טענת השהיו ותקבל מעמד כחלק משיקולי בית המשפט בהארכת מועד."

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה, כפי שאפרט להלן.

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

המבקש לא הציג עילה טובה לאי-התייצבותו.

על פי הפסיקה, שכחה בנוגע למועד הדיון איננה מהווה סיבה מספקת המצדיקה את ביטול פסק הדין; וככלל, טענות דבר בלבול או שכחה של מועד הדיון לא תתקבלנה כסיבה מוצדקת לאי התייצבות (רעפ 8427/14 **סאלם**). וראו גם רע"פ 418/85 **פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(3), 279, 280-281 (1985); ורע"פ 3518/15 **אבטה**

מלקמו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 08.06.2015).

בענייננו, הטענה, כי המבקש היה במעצר בית ועקב הזמן הארוך שחלף מיום קבלת הדו"ח למועד הדיון הדבר נזנח על ידו אינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון, וודאי לא בנסיבות בהן הטענה מועלית למעלה מ-3 שנים לאחר פסק הדין.

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 **יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.07.2018)). כאמור ברעפ 8427/17 **מ"י נ' סאלם**, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין.

בענייננו, לא נטענה טענה ולא הונחה תשתית ראייתית המצביעה על סיכויי הגנתו של המבקש, וודאי לא בעוצמה שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כדי לבסס עילה של חשש ממשי לעיוות דין; ולמעשה מן הבקשה עולה כי המבקש מודה בכך שרישיונו לא היה בתוקף (סעיף 3 סיפא לבקשה); ונוכח תקופת הפקיעה הממושכת (כ-5 שנים) העונש שהושת על המבקש (פסילה בפועל של 6 חודשים) סביר, ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין.

לכל האמור לעיל, יש להוסיף את השיהוי הניכר בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, כ' כסלו תש"פ, 18 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.